

[Lilli Gyldenkilde]

være med at være så sart. Der var ikke antydning i det, jeg sagde, af, at jeg mente, at nogle var mindre værd end andre. Det, jeg sagde, var, at vi i dette Folketing er forpligtet til at gøre bedst muligt, hvad vi mener er bedst muligt. Jeg klandrer ikke nogen for ikke at ville gøre det, de mener er bedst muligt. Jeg kan være uenig i, om det, de mener, nu også er det bedst mulige, men jeg har ikke klandret nogen for det.

Når man sådan hører helt skævt, kalder vi det i øvrigt ovre i Jylland, hvor jeg kommer fra, at være vil-døv. Det håber jeg ikke at hr. Helge Sander fortsat vil være.

Må jeg så sige til hr. Peter Duetoft som en sidste kort bemærkning i vores debat: Hvis det er lige meget, hvilken dagsorden der bliver stemt igennem, så synes jeg, hr. Peter Duetoft skulle stemme for SF's dagsorden.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Med al respekt for fru Lilli Gyldenkilde, så har fru Lilli Gyldenkilde ikke forstået et suk af, hvad jeg har stået og sagt.

Kritikken mod den dagsorden er netop, at den sætter et nøjagtigt tal på 50.000 i 1994. Det er det, jeg mener er urealistisk, og det er ureelt over for folk. Det kan lige så godt blive 75.000, som det kan blive 10.000 eller nul. Det ved fru Lilli Gyldenkilde intet om, og det ændrer den dagsordensvedtagelse – som jo formodentlig ikke bliver til noget i dag – intet i.

Det er min hovedkritik. Vi kan slynge alle de tal ud, vi vil. Hvorfor siger fru Lilli Gyldenkilde så ikke 55.000 eller 60.000 eller 100.000, eller f.eks. 350.000, for så var alt jo bare løst? Effekten er nøjagtig den samme. Det er det, der er min hovedkritik.

Lad være med alle de ting, men gør – som SF også gør – et godt dagligdags arbejde, der lidt efter lidt kan bringe flere og flere i arbejde. Det er det, det drejer sig om.

Jørgen Estrup (RV):

SF har med dagens forespørgsel stillet et klart spørgsmål, nemlig om regeringen vil udnytte råderummet og gøre noget ved den stigende arbejdsløshed. Det er rart og godt allerede med det samme at kunne svare: Ja, det vil vi naturligvis, og vi har allerede lagt frem, hvad vi vil gøre.

Det er baggrunden for debatten i dag, og jeg håber, at SF også vil forstå, at regeringspartierne naturligvis hellere vil bruge tiden til at debattere de forslag, der er lagt frem, end til en mere generel diskussion om arbejdsløsheden – den være sig nok så væsentlig – også af hensyn til den almindelige forståelse af problemet. Det afgørende i øjeblikket er handling, ikke ord. Dem har vi sådan set nok af i Folketinget. Det tror jeg egentlig også at SF er helt enig i.

Jeg tror, det bedste, Folketinget i øjeblikket kan gøre, er at give den sikkerhed ude omkring i befolkningen, at vi har dette problem på dagsordenen permanent, hele tiden. Sikkerhed for, at det kommer os ved dagligt, at vi gør, hvad der er i vores magt for at finde muligheder og for at løfte ansvaret for at sænke arbejdsløsheden. Bedre tror jeg ikke vi kan gøre det. Vi kan give mange løfter, men det bedste, vi kan gøre, er konstant at beskæftige os med det.

Det, jeg tror er afgørende i den sammenhæng, er at prøve nye strategier, prøve nye veje. Det er også det, der er overskriften på regeringens plan »Ny kurs«. De nye veje og de nye muligheder er det, der er nødvendigt, for de gamle muligheder, de gamle ting, vi har afprøvet, har ikke virket.

Der er to ting, der efter min mening er værd at fremhæve i det, regeringen allerede har lagt frem: først arbejdsmarkedsreformen og dernæst skattereformen. Dermed er sagt, at regeringen ønsker at løfte den del af arbejdsløsheden, der har med strukturproblemerne at gøre. Jeg tror, man af og til er tilbøjelig til at glemme, at det er en meget stor del af arbejdsløshedsproblemet. Det kan være svært at sige præcis hvor meget – det er vel også skiftet med tiderne – men det er muligvis halvdelen eller mere. Det er i hvert fald en stor og væsentlig del af arbejdsløshedsproblemet at få låst op for nogle af de fastlåste strukturer, nogle af de fastlåste mekanismer, som både ligger i arbejdsmarkedssystemet og i skattesystemet.

Og så er der det, som vel mere normalt ligger i ordet råderum, nemlig at man også vil lave en finanspolitisk lempelse af betydelig størrelse, at vi simpelt hen nu og her er parat til at sætte dampen op. Det er det, som forhåbentlig skal føre til den forøgelse på mere end 40.000 beskæftigede, som man fra regeringens side har skønnet at de nye initiativer vil føre til. Og der-